

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' ורמיניה מפני אינינו
שרפרוה לך: (ב) שם מדוע לא
אכלתם את החטאת שמא כ"ל
ותיבות במקום [הקודש] נמחק:
(ג) תו' ד"ה ומה מעשר וכו'
תימה. נ"ב והתוס' ב"ר"פ הערל
תירצו קושיא זו ע"ש ב"ד"ה דפסח
צדק ע ע"ב:

שינויי נוסחאות

[illegible]

ליקוטים

מפני טומאה נשרפה כי
ששאלה אתו דקאמר במדרש על
אכענה דבריהם מתי נרב ואביהו
שנכנסו שותוין יין ושלל חצו
ידים ורגלים ומחוסרי בדיים, רבי
לוי אומר מעיל היו חסרים וכתבי
ביה מימה, וכו'. וקשיא לך שותוין
יין ערין לא הוזהרו, דכתיב
בתריה יין ושכר אל תשת וכו',
ויבכמה ודין טומאת קדיש לא
אלא ודאי שנכתבו בפרשה אמו
אלא שלא נכתבו על הסדר. ואע
אמר לוי אל תאכל סם מפניו שלא

היום הקריצו ה"ק הן היום, הלא
שמו

והחכמים עשו חיוון לדבריהם יוסר. ממה שעשתה תורה לדבריהם **כי כן צויתם.** במנחות ^ל שמיני כתיב ^ק קחו את המנחה וגו' ^{יד}: **בצנינות.** דנדב וצדיקה: **כאשר צויתם.** צהעט דרשך חדש שגשרפה כתיב הן לא הוצא את דמה וגו': **בשעת מעשה.** כשאייר להם אגנינות אמר להם שלא ימנעו מאכילת קדשים היום ששמע מפי הגבורה שחלוק אגנינות היום בקדשים משאר ימים וכשרפא שגשרפה אמר להם אכול תאכלו אותה היה להם ^{לא} לאוכלה כאשר צויתי אתכם בשעת מעשה: **כאשר צוה ה'.** בצילת מזה ושוק של ^{לא} צבור שקרבו צו ביום נאמר: **ולא מאלני אני אומר.** לאוכלם בצנינות: **מפני אגנינות נשפה.** לכך נאמר ותקראנה אותי כאלה ומצניו שהודה לו משה כדכתיב ויצט צעניו ואם מפי הגבורה שמע היתר אגנינות לצו ביום למה הודה: **מפני אגנינות**

נִשְׁפָּרָה. שָׁנָה הַחֲמִישִׁית נִחַסְתָּ חֲמִינִית
לְזוֹ בְּיוֹם וְלֵילָה לִּי לִרְבִּי נַחֲמִיָּה הֵךְ
דִּשָּׁא דְבִאֲנִיּוֹת יֵאָכְלוּ אֵלֶּה הָכִי
קִרְאָה כִּי יֵן כֹּזִיטִי שֶׁאֵף מִנַּחַת
צָבֹר וְזוֹ שֶׁלֹּא מִזִּיטוֹ מִנַּחַת קִרְיָבָה
לְצָבֹר כִּיזָּאָה זֶה נֶאֱכַלְתָּ וְעַל
הַאֲנִיּוֹת לֹא הִזְכַּר לְמִשָּׁה לְדַרְשׁ ק"ו
מִמַּעֲשֵׂר וּכְשֶׁהִזְכִּירוֹ אֲהֵרֹן הֹדָה לוֹ:
מִפְּנֵי טוֹמְאָה נִשְׁפָּרָה. שִׁנְעָה
כִּי טוֹמְאָה נִחַסְתָּ שֶׁל שְׂעִיר רֹאשׁ
חֹדֶשׁ שְׁקֵרָה (חֹדֶשׁ) זוֹ בְּיוֹם שְׁהוּסָס
הַמִּשְׁכָּן בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ נִסָּן וְהוּא הִיָּה
שְׁמִינִי לְמַלְאוּסִים וּשְׁלֹשָׁה שְׁעִירִים קִרְבּוֹ
זוֹ בְּיוֹם שְׂעִיר נַחֲשׁוֹן וְשְׂעִיר רֹאשׁ חֹדֶשׁ
וְשְׂעִיר שֶׁבַע לְשָׁעָה כְּדִכְתִּיב (וַיִּקְרָא ט)
קָחוּ שְׂעִיר עִזִּים לְחַטָּאת וְשֶׁל רֹאשׁ חֹדֶשׁ
נִשְׁפָּרָה כְּדִאֲמַרְיִן לְקַמֵּן [ע"כ]: הִיָּה
לֹס [שְׁלֹשָׁס]. דְּשִׁלֵּשׁ שְׁעִירִים קִרְבּוֹ
לֹס כְּדִלְקַמֵּן: לֹס לֹס לֹס לֹס לֹס לֹס
לְעֵרֵב. לִרְי' יְהוּדָה אֲע"ג דִּאֲמַר
אֲנִיּוֹת לִילָה דִּלְאוּרִיתָא מוֹדָה הוּא
לְדִלּוּתוֹ הַיּוֹם הַזֶּה לֹס אֲנִיּוֹת לִילָה
וְכַל שֶׁכֵּן לִרְש"י [א] דֶּאֱף לְדִירוֹת אִינוּ אֵלֶּה
מִדְּבָרֵי נִסְפָּרִים. וְלִקְמֹן מִפְּרָשׁ טַעַם
דְּבָרֵי נַחֲמִיָּה: וְהֵלֵךְ פִּינַחֵס הִיָּה
עִמָּה. שֶׁלֵּה הִיָּה זֹאק. וְלִקְמֹן [שס] פִּרְקִי
שְׂעִיר קִלְמִירִי לִיָּה: אִיזִי וְאִיזִי רִבִּי
נַחֲמִיָּה. וְאִתָּה לִיָּה לְרִבִּי נַחֲמִיָּה
דְּהוֹתֶרָה אֲנִיּוֹת צִמְנָהּ כְּדִכְתִּיב כִּי כֵן
אִיזִי וְאִפִּי הֵכִי בְּשְׂעִירֵי שֶׁל רֹאשׁ
חֹדֶשׁ הַהוּא לְרִבִּי אֲהֵרֹן וְלֹא קִשִּׁיָּה
מִנַּחַת יִתְּשֵׁה שְׁעָה הִיא [א] וְהוֹרֹתָ
שְׁעָה יִתְּשֵׁה זֶה שֶׁתִּאָּכַל לֹאזִוּנִי אֲכַל
שְׂעִיר שֶׁל רֹאשׁ חֹדֶשׁ קִדְשֵׁי דְּרוּתוֹ כִּי
וּמִשָּׁה כְּשֶׁקָּפָה טַעַם כְּסֻבּוֹר כִּיזֵּן
שִׁמְעֵמִי הִיתָר אֲנִיּוֹת צִמְנָהּ הוּא
הִדִּין לְחַטָּאת וְאֲמַר לוֹ אֲהֵרֹן שִׁמָּה
דּוֹקֵא קִדְשֵׁי שְׁעָה שִׁמְעַת וְהוֹדָה לוֹ:
רִבִּי נַחֲמִיָּה. דִּאֲמַר מִפְּנֵי אֲנִיּוֹת
נִשְׁפָּרָה: הִכִּי מִתְרַךְ לִהְיוֹת קִרְאִי.
דְּלוּתָה פִּרְשָׁה מִזִּי אֲמַר מִשָּׁה
וְאִזִּי אֲהֲדִירֵין לְעִנְיֵן אֲנִיּוֹת וּמִה
הִיָּה הַקִּרְבָּן וּמִה הִיא הַזֹּדָה [א]
רִבִּי יְהוּדָה וְרִבִּי שִׁמְעוֹן

היני מחזרני להו לענין טומאה: **שמה נכנס דמו** [א] **לפנים**.
מפשוטו אתה למד שכך אמר להם מתחילה מדקאמר הן לא
הוצא גור' פנימה: **אמר לו**. שמה למשה: **הלא הן הקריבו**.
בזה. וכי בניי שהם הדיוטים משמו היום ושהם עלי העטל כל
העבודה כדכתיב (ס) קרב אל המזבח ועשה וגו' ואני כהן
גדול אני ומקריב און: **כאשר יצית**. במנחה: **קדשי שעה**. כגון
שאני מצוה קדשי שמים. להסיח דעמי מהם: **אפי' אלה וכללה**. א

אל אקשיא מידי דאין מוקדם ומאוחר בתורה, אטו כל דיני כהונה ועבודה ומומין הפוסלין באדם ומוקדש וטהורין וטמאין, כבוד ופחד כבוד וירא שחטאת של מלאים מיין טומאה נשפחה. אל הכהנים ואין מוקדם ומאוחר בתורה, כל פרשיות התעביות לעבודת אלהים קודם פרשת מטות. שאומר במדרש של רמב"ם פרשת שווי' יין למיתת בני אהרן משל לרופא שנכנס לבקר את החולה ומותו מן האויב כליוני. מדרש בעלמא הוא לדרוש טמקורין, דאיהו דהבדיל דיעו שכל הדברים המוחללין את העבודה והשקולין דאין קודם עבודה (משל לרשע ידוע י"ג פס'): (סא)

ידין יום הוא ואנו אסורין בקדשים לכול עד הערב ובמוך כך אירע זה טומאה באונס (לעיל טז.) שמה
 נזמי למחציתא חז לנזרה: יצא ומתרא יחירא דרשי לה. דלא איזנרנד פנימה. אלא בני בנא חייני

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

וחכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משל תורה. אין פירושו יותר ^{בג} משל תורה דעלמא אלא כלומר חכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר ממה שעשתה תורה לדבריה:

לדבריהם יותר משל
צויות² כאשר צויות
ויותי באנינות יאכלוה
שה אמר להן³ כאשר
אומר ורמיניה⁴ מפני
נאמר כאלה אמר
ר"י הא ר"נ דתניא
כך נאמר כאלה דברי
ור"ש אומרים⁵ מפני
האומר מפני אנינות
שישפרה ד"א היו
א והלא פינחס היה
אידי רבי נחמיה ולא
האן בקדשי דורות
יין להני קראי ורבנן
קראי רבי נחמיה
לא אכלתם⁶ אמר לו
דמה⁷ לפני ולפנים
את דמה שמא חוץ
ובקדש היתה ודלמא
סלתה אמר לו משה⁸
קרבתי וא"ל הן לא
היתה אכול תאכלו
אנינות יאכלוה אמר לו
ואכלתי חטאת היום
א שמעת אלא בקדשי
ת"ק⁹ ממעשר הקל
ה תורה¹⁰ לא אכלתי
דורות לא כל שכן מיד
נינו¹¹ הודה ולא בוש
א אלא אמר שמעתי
כי מתרצי להו¹² הכי
אכלתם את החטאת
מא נכנס דמה¹³ לפני
הובא את דמה (אל
חוץ למחיצתה יצאת
יתה ודילמא באנינות
אמר לו משה הן
אנינות אני הקרבתי
פשעתי בה ואיטמאי
בעינך שאני מבזה
אותי כאלה ואפילו
בזה קדשי שמים אמר
דמה ובקדש היתה
בקדש כאשר צויתי
לו שמא לא שמעת
ק"ו ממעשר הקל ומה
ה¹⁴ לא אכלתי באוני
ל שכן מיד וישמע משה

וּמָה מַעֲשֵׂר הַקֶּזֶשׁ בּוֹ. ^ו חֵמֶה מֵה לַמַּעֲשֵׂר שֶׁנָּסַח טַעֲמוֹ כִּסְף
לוֹמֵר דֵּה"ג פִּירָךְ צִפְרָךְ אֵלּוּ הֵן הַלִּקְוִין (מִסֵּט 97 ע"א) :
דֹּאִי בְיוֹם קֶל וְחוֹמֵר מִמַּעֲשֵׂר. ^ז חֵמֶה צִלִּילָה נְמִי יִנְמָא קֶל וְחוֹמֵר
דֵּה"א רִצִּי יִהְיֶה אִתּוֹ לִיָּה אֲנִינֹת לִילָה דְּאוֹרִיִּתָּא לְדוֹרוֹת:

ה שחוצת שעה היתה ואינה נוהגת לדורות: מרריכו. זעריכס [ב]:
ת אירעווי אין אני מבזה כו' והיינו דכתיב כאלה ולא כתיב אלה:

טומאה

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

א מיי' פרק ג מהל' מעשר שני
הלכה ז:

תורה אור השלם

1. וְאֵלֶּכֶת וְאֵלֶּכֶת וְאֵלֶּכֶת
יָדוּשׁ בֶּן יִצְחָק וְחֵיב הָיוּ
מֵאִשׁ יִדְּהוּ בֶן כֵּן אֲחִיָּהּ.
יִרְמְיָהוּ י, ג
2. וְכֵן כָּל הָדוּבָא בֶּן דְּקִרְיָא אֶל
הַקְּדוּשָׁה שְׂפִינְיָא מִלֵּב הַבְּלֹלָה
וְהָיָה בְּקוֹשׁ כְּאִשׁ צוּרִית.
יִרְמְיָהוּ י, ג
3. שׁוֹךְ הַתְּרוּמָה וְחוֹזֵה הַתְּפִלָּה
לֵב אִשׁ הַחֲלָלִים יִשְׁתַּחֲוֶה לְיִצְחָק
וְהַנְּתִיבָה בֶּן יִדְּהוּ וְהָיָה
לְחֵיב אֶתְרִי לֶחֶם שֶׁכֶּן כְּאִשׁ
צוּרִית הָיָה.
יִרְמְיָהוּ י, ט
4. וְחֵיב דְּהָרִין אֶל מִשְׁחָה לֵב
הַקְּדוּשָׁה וְהָיָה אֲשֶׁר תִּשְׁתַּחֲוֶה
עֲלֵהֶם בֶּן יִדְּהוּ וְהָיָה וְהָיָה
אֶל בְּלֹלָה וְאֶתְרִי וְהָיָה
וְהָיָה חֵיבִים בְּעֵינֵי דְקִרְיָא.
יִרְמְיָהוּ י, ט
5. אֶלְכֵת בָּנִי מִמֶּנּוּ אֶלְכֵת
בְּעִירְתִּי מִשְׁכָּת אֶלְכֵת וְאֶתְרִי
וְהָיָה מִלֵּב מִשְׁכָּת בְּקוֹל דְּקִרְיָא
אֶלְכֵת אֲשֶׁרִי כֵּן כְּאִשׁ
צוּרִית.
דְּרַבִּי י, ט
6. וְיִשְׁמַע וְיִשְׁמַע וְיִשְׁמַע בְּעֵינֵי
דְּקִרְיָא י, ט
7. מְדוּעַ אֶל אֲלֵכֶת אֶל אֲלֵכֶת
הַתְּפִלָּה וְהָיָה בְּקוֹשׁ הַקְּדוּשָׁה בֶּן יִדְּשׁ
קְדוּשָׁה וְאֶת וְאֶתְרִי בֶּן יִדְּשׁ
לְשֹׁאֵת אֶת עֵץ הָעֶדֶן לְכַפֵּר
עֲלֵיהֶם לְפָנֵי דְקִרְיָא.
י, ז

שיטה מקובצת

שמואל חוץ למחיצתה. עיין בתוס' לעיל דף פב [ע"כ ד"ה כיון]:

גליון הש"ס

[גמ' שמא לא שמעת אלא
בקרדשי שעיה וכו'. עי' מנחות דף
יט ע"ג נוסח ד"ה ושמואל אמר
וכו': תוס' ד"ה ומה וכו' תימה
מה למעשר שכן טעון כסף
צורה וכו'. עי' שבת דף כה ע"א
נחום' הא נחול וכו']:

מוסף רש"י

[illegible]